

Beredelseord, tredje söndagen efter Trefaldighet 2017

Evangelietext: [Luk 15:11-32](#)

Jag vet hur den äldre brodern i berättelsen om den förlorade sonen kände sig. Jag har själv varit där.

Det var en av mina bästa vänner, för många år sedan, som var den yngre brodern ur den här berättelsen om den förlorade sonen. Hon hade levt långt borta från Gud, och så hade hon hittat hem till honom igen.

Hon hade många starka upplevelser av Guds närhet och kärlek, och jag blev avundsjuk. Jag tyckte att hon fick mycket mer av Guds uppmärksamhet än jag själv.

Men då talade Gud väldigt tydligt till mig, genom den här berättelsen.

Han sa: ”Mitt barn, du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt. Din vän var förlorad, men har blivit återfunnen. Gläd dig med mig! Var glad för hennes skull!”

Och jag skämdes.

Jag vet inte om du känner dig mer som den yngre brodern än som den äldre. Men hur det än är, så är jag övertygad om en sak: Du är alltid välkommen hos Gud!

Vare sig du har varit på villovägar eller bara har glömt hur bra du har det hos Gud, så möter han dig med samma glädje och samma kärlek:

”Välkommen tillbaka till mig! Välkommen hem! Jag har saknat dig!”

När man gör saker som man egentligen vet att man inte ska, då är det lätt hänt att man skäms för det, som jag gjorde. Och när man skäms är det lätt hänt att man drar sig undan, även från Gud.

Men gör inte det! Gud anklagar dig inte. Han står där med öppen famn, med ansiktet lysande av kärlek. Du är alltid välkommen hos honom, vad du än kan ha gjort fel.

Den yngre sonen trodde att han måste krypa i stoftet för sin far, för att kanske, möjligtvis, bli accepterad, inte som son utan som tjänare.

Men innan han hade hunnit säga särskilt mycket blev han avbruten av sin far, som reste upp honom och välkomnade honom. Han behövde inte bli en tjänare i huset. Han var fortfarande sin fars son.

Det är egentligen väldigt enkelt att omvända sig, och bekänna för Gud vad man än har gjort fel. Det finns ingen hög tröskel som man måste kravla sig över. Man måste inte prestera någonting inför Gud, inte bli granskad och godkänd.

Det handlar bara om att släppa taget, och bli sig själv igen.

Så nära är Gud.